

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania A. L.
od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w
Województwie Podkarpackim w Rzeszowie
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5
lutego 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego w
Krośnie
z dnia 31 marca 2023 r., sygn. akt IV Ua 28/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krośnie wyrokiem z dnia 31 marca 2023 r. oddalił apelację A. L. od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 8 kwietnia 2022 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Rzeszowie zaliczającej wnioskodawczynię do osób z lekkim stopniem niepełnosprawności.

Odwołująca się wniosła skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu drugiej instancji, zaskarżając orzeczenie w całości i opierając skargę na podstawie naruszenia art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z

2024 r., poz. 44) w związku z § 32 ust. 1 pkt 4, § 31 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 857 ze zm.).

W związku z powyższy, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości i orzeczenie co do istoty sprawy; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w całości, a także o zasądzenie od Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności na rzecz odwołującej się zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego i kosztów procesu przed Sądami pierwszej i drugiej instancji, w tym wynagrodzenia adwokackiego liczonego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), a dodatkowo także na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Wykazując oczywistą zasadność skargi, podkreśliła, że mimo niewidzenia przez ubezpieczoną na oko lewe od dzieciństwa (charakter trwały niepełnosprawności), mimo dotknięcia oka prawego schorzeniami w postaci krótkowzroczności i zeza rozbieżnego, mimo wydania na przestrzeni 11 lat sześciu ostatecznych i prawomocnych orzeczeń potwierdzających, że z uwagi na choroby narządu wzroku odwołująca się jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym i przy braku zmiany stanu prawnego, Sąd Okręgowy przyjął za Sądem Rejonowym, a ten za Wojewódzkim Zespołem Orzekania o Niepełnosprawności w Rzeszowie, że skarżąca jest niepełnosprawna w stopniu lekkim, chociaż jej stan zdrowia nie uległ poprawie, a wnioskodawczyni nadal nie widzi na lewe oko.

Jako istotne zagadnienie prawne skarżąca przytoczyła pytanie, czy zawarte w § 32 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. kryterium kwalifikowania do stopnia niepełnosprawności z uwagi na choroby narządu wzroku w postaci „obniżenia ostrości wzroku w oku lepszym do 0,3 według Snellena po wyrównaniu wady wzroku szklami korekcyjnymi lub ograniczenie pola widzenia do przestrzeni zawartej w granicach 30 stopni” znajduje zastosowanie w przypadkach, gdy osoba praktycznie nie widzi na jedno

oko, a widzenie na drugie oko jest ograniczone z uwagi na schorzenia obniżające ostrość wzroku lub ograniczające pole widzenia.

Wojewódzki Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności nie wniósł odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Ustawodawca konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) oraz obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie

podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego

oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest natomiast problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przyrozstrzyganiu innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Prezentacja tej przesłanki przedsądu nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach powołanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje i przedstawiać

argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecnictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane; z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51).

Należy przypomnieć, że analiza przesłanek określonych w każdym ze stopni niepełnosprawności (art. 4 ust. 1-3 ustawy o rehabilitacji zawodowej) wskazuje, że trzy elementy charakteryzujące niepełnosprawność, zawarte w definicji tego pojęcia (art. 2 ust. 10 ustawy), występują także w ramach poszczególnych stopni niepełnosprawności (B. Korczyńska: Nowy system orzekania o niezdolności do pracy i stopniu niepełnosprawności, Kontrola Państwowa 1999 nr 4, s. 75). I tak: (-) element biologiczny (medyczny) występuje w stopniach znacznym i umiarkowanym, gdzie jest mowa o osobie "z naruszoną sprawnością organizmu" (art. 4 ust. 1 i 2) i w stopniu lekkim, gdzie mowa o osobie "o naruszonej sprawności organizmu" (art. 4 ust. 3); (-) element ekonomiczny określony został przez zaliczenie do stopnia znacznego i umiarkowanego osoby "niezdolnej do pracy albo zdolnej do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej" (art. 4 ust. 1 i 2), a do lekkiego osoby o "obniżonej zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną" (art. 4 ust. 3); (-) element socjalny wyeksponowano przez zaliczenie do znacznego stopnia osoby "wymagającej, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji" (art. 4 ust. 1), do stopnia umiarkowanego osoby "wymagającej czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych" (art. 4 ust. 2), a do lekkiego stopnia osoby "mającej ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki

techniczne" (art. 4 ust. 3). Co istotne, elementy te występują w każdym ze stopni niepełnosprawności z różnym nasileniem i w różnych konfiguracjach, aby w ten sposób wyodrębnić cechy odróżniające poszczególne stopnie od siebie i aby nadać im odpowiednią gradację. Innymi słowy, poszczególne stopnie niepełnosprawności wymienione w art. 4 ust. 1-3 ustawy o rehabilitacji zawodowej różnią się między sobą konfiguracją trzech elementów (biologicznego, ekonomicznego i socjalnego) oraz ich natężeniem, czemu ustawodawca dał wyraz między innymi za pomocą spójników (funktorów) użytych w poszczególnych ustępach art. 4.

Jeśli zaś chodzi o umiarkowany stopień niepełnosprawności, to warunkiem zaliczenia do niego jest stopień naruszenia sprawności organizmu powodujący niezdolność do wykonywania zatrudnienia albo zdolność do jego wykonywania jedynie w warunkach pracy chronionej oraz konieczność pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2014 r., II UK 360/13, LEX nr 1466628).

Te właśnie aspekty powinny być brane pod uwagę przy dokonywaniu oceny stopnia niepełnosprawności, co oznacza, że biegli zobowiązani byli rozważyć przede wszystkim, jak stwierdzone ograniczenie sprawności organizmu (na skutek wszystkich występujących schorzeń) wpływa na zdolność do pracy wnioskodawcy, a mianowicie, czy ma on jedynie istotnie ograniczoną zdolność do pracy w porównaniu do wzorców ustanowionych w art. 4 ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej, czy też może w ogóle nie jest w stanie wykonywać zatrudnienia, a jeżeli już, to tylko w warunkach pracy chronionej.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że chybiona jest teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wypada zauważyć, że ubezpieczona w istocie kwestionuje dokonaną przez Sądy obu instancji ocenę dowodów. W rozpoznawanej sprawie kluczowy materiał dowodowy stanowiły opinie biegłych. O stanie zdrowia osoby ubiegającej się o określony stopień niepełnosprawności sąd nie może decydować samodzielnie, lecz musi zasięgnąć wiedzy specjalistycznej. Godzi się przypomnieć, że zadaniem biegłego jest udzielenie sądowi, w oparciu o posiadane wiadomości fachowe i doświadczenie zawodowe, informacji i wiadomości specjalnych, niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy, natomiast sąd nie jest związany opinią biegłego w zakresie

jego wypowiedzi odnośnie do zastrzeżonych wyłącznie do kompetencji sądu kwestii ustalenia i oceny faktów oraz sposobu rozstrzygnięcia sprawy. Jednocześnie sąd w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego ma obowiązek ocenić, czy dowód ten ze względu na swoją treść, zakres, poziom merytoryczny, przyjętą przez biegłego metodologię, kompletność odniesienia się do zgromadzonego materiału dowodowego i zastosowane na jego podstawie założenia, jest dowodem przydatnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd może przy tym ocenić opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Nie może jednak nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego lub w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń i rozstrzygać kwestii wymagających wiadomości specjalnych wbrew opinii biegłego specjalisty. W takiej sytuacji należy albo rozwiązać wątpliwości co do treści opinii w drodze zażądania od jej autora pisemnych lub ustnych wyjaśnień, albo dopuścić dowód z opinii innego biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2014 r., II UK 27/14, LEX nr 1777878).

W toku postępowania przed Sądem drugiej instancji ustalono na podstawie opinii biegłej z zakresu okulistyki, że u wnioskodawczynie po operacji zezą rozbieżnego występuje jednooczność, krótkowzroczność - wysoka OL i krótkowzroczność OP. Biegły jednoznacznie stwierdził, że wnioskodawczynie jest osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności z powodów okulistycznych - na stałe. Przedmiotowa niepełnosprawność z powodów okulistycznych istnieje od wczesnego dzieciństwa. Uzyskano również dwie opinie uzupełniające biegłego z zakresu okulistyki w związku zarzutami wnioskodawczynie, w której biegły w całości podtrzymał zaprezentowane stanowisko.

Warto również zaznaczyć, że biegły opiniujący przed Sądem pierwszej instancji uznał dodatkowo, iż odwołująca się może pracować na otwartym rynku pracy, nie wymaga szkolenia specjalistycznego, nie wymaga zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej, nie wymaga uczestnictwa w terapii zajęciowej, natomiast wymaga zaopatrzenia w środki pomocnicze.

Wnioskodawczynie skupiła się w zarzutach dotyczących opinii na ocenie swojego stanu zdrowia (elementu biologicznego) i w kolejnych zarzutach powiela dotychczasowe stanowisko oparte na błędnym założeniu, że tzw. jednooczność kwalifikuje ją do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Biegły kilkakrotnie

wskazywał (powtarzał), powołując się na wyniki badań (zarówno swoje, jak wynikające z dokumentacji przedłożonej przez stronę), że ograniczenia w oku lepszym u odwołującej się mieszczą się w granicach kwalifikujących ją do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Skarżąca natomiast w artykułowanych zarzutach nie podważyła wyników badań, które były podstawą ustaleń biegłego, a jedynie wskazywała na uchybienia formalne opinii, jak na przykład brak wyjaśnienia, dlaczego biegły uznaje poprzednie orzeczenia za dotknięte wadą. W ocenie Sądu, biegły wykazał tę okoliczność, powołując się właśnie na wyniki badań, które nie dają podstawy do zaliczenia wnioskodawczyni do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Skoro strona odwołująca się nie podważyła wyników badań biegłego sądowego, to powtarzane przez nią zarzuty stanowią wyłącznie polemikę, pozbawioną merytorycznej argumentacji odnoszącej się do ustaleń medycznych biegłego.

Zarzuty skarżącej, mające wykazać oczywistą zasadność skargi, sprowadzają się w istocie do polemiki z poczynionymi przez Sąd drugiej instancji ustaleniami faktycznymi opartymi na wiedzy specjalnej wynikającej z prawidłowo przeprowadzonego dowodu z opinii biegłych. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarżąca kwestionuje dokonaną przez Sąd drugiej instancji ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Nadto pod pretekstem kwalifikowanego naruszenia prawa materialnego nie można zmierzać do podważenia dokonanej w sprawie oceny dowodów i poczynionych ustaleń faktycznych.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający dla zastosowania normy prawa materialnego. Skarżąca nie wykazuje jego braków bądź wadliwości formalnej przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego. Należało więc przyjąć, po myśli art. 398¹³ § 2 k.p.c., że skarżąca z uwagi na swoją sytuację zdrowotną oraz zawodową kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Podsumowując, poszukiwanie oczywistości skargi kasacyjnej w płaszczyźnie oceny dowodów nie daje obrazu oczywistego naruszenia prawa. W sprawie chodzi

o wnioski wynikające z opinii biegłych. Strona skarżąca ich nie akceptuje, co jednak nie jest tożsame z oczywistym naruszeniem prawa, gdyż wówczas każde orzeczenie odmienne od żądania odwołania (pozwu) stanowiłoby podstawę do takiego wnioskowania, co z naturalnych względów nie może być akceptowalne w postępowaniu kasacyjnym, skoro ono nie służy kontestowaniu dokonanej oceny dowodów.

Przedstawione przez odwołującą się zagadnienie prawne także nie może stanowić uzasadnienia dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż sposób jego sformułowania sugeruje, iż skarżąca nie dąży do uzyskania abstrakcyjnej odpowiedzi na wątpliwości prawne, lecz do potwierdzenia proponowanej przez nią subsumpcji wskazanego w pytaniu przepisu do konkretnych ustaleń faktycznych sprawy. Zagadnienie prawne nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez stronę odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, LEX nr 1678102).

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

r.g.